

ABBI GLINES

De Vincent Boys

Perfecte zomer



Karakter Uitgevers B.V.

ZEVEN JAAR GELEDEN...

‘Zie je iets anders aan Ash?’ vroeg mijn neef Sawyer mij, toen hij de boom in was geklommen om naast mij plaats te nemen op onze favoriete tak met uitzicht op het meer. Ik haalde mijn schouders op, niet wetend hoe ik zijn vraag moest beantwoorden. Natuurlijk, ik had de laatste tijd wel iets gezien aan Ash. Zoals de manier waarop haar ogen leken te glinsteren als ze lachte en hoe mooi haar benen eruitzagen als ze een korte broek droeg. Maar geen haar op mijn hoofd die eraan dacht dat soort dingen toe te geven aan Sawyer. Hij zou het Ash vertellen en dan zouden ze er allebei heel hard om lachen.

‘Nee,’ antwoordde ik, zonder Sawyer aan te kijken, anders kon hij zien dat ik zat te liegen.

‘Ik hoorde mama laatst tegen papa zeggen dat wij nu heel snel zouden zien dat Ash veranderd was. Ze zei dat Ash beeldschoon aan het worden was en dat de dingen tussen ons drieën anders zouden worden. Ik wil niet dat de dingen anders worden,’ zei Sawyer met iets van bezorgdheid in zijn stem. Ik durfde niet naar hem te kijken. Ik bleef mijn ogen strak richten op het meer.

‘Ik zou me er geen zorgen over maken. Ash is Ash. Tuurlijk, ze is altijd mooi geweest, denk ik, maar dat is niet zo belangrijk. Ze klimt veel sneller in een boom dan wij, ze doet zelf de worm aan het haakje van haar hengel en ze maakt echt supergoede waterballonnen. We zijn al beste vrienden met zijn drietjes sinds de peuterspeelzaal. Dat zal niet veranderen.’ Ik wierp een voorzich-

tige blik op Sawyer. Mijn woorden klonken nogal overtuigend, vooral voor mij.

Sawyer glimlachte en knikte. ‘Je hebt gelijk. Wat kan het nou schelen dat ze blonde krullen heeft als een sprookjesprinses? Ze is gewoon Ash. En trouwens, nu we het toch over waterballonnen hebben, kunnen jullie tweeën alsjeblieft ophouden om ’s avonds het huis uit te sluipen en waterballonnen te gooien naar auto’s voor mijn huis? Mijn ouders krijgen jullie echt te pakken binnenkort, en het gaat mij niet lukken jullie dan te beschermen.’

Ik grijnsde, denkend aan Ash die haar hand tegen haar mond had moeten houden om het giechelen te onderdrukken, toen we naar beneden waren geslopen om de ballonnen te vullen. Die meid was er dol op de regels te breken – net zoals ik.

‘Ik hoorde mijn naam wel.’ Ik schrok van de stem van Ash. ‘Als jullie maar geen grapjes maken over die stomme beha die ik van mama moet dragen. Ik heb het helemaal gehad met die grapjes. Ik sla jullie op je neus als jullie daar over zaniken.’ Ze stond onder de boom met een emmertje krekels in de ene en haar hengel in de andere hand. ‘Gaan we nou nog vissen of blijven jullie naar me staren alsof ik twee hoofden heb?’

Hoofdstuk 1

ASHTON

Waarom kon ik nou niet gewoon naar huis gaan zonder langs te rijden? Ik was niet in de stemming om nachtzuster te spelen voor Beau en zijn ordinaire vriendin. Want al was hij er niet, Sawyer zou wel verwachten dat ik zou stoppen. Grommend van frustratie zette ik de versnelling in P tot ik stilstond naast Beau, die fysiek afstand had genomen van zijn kotsende vriendin. Kennelijk voelde hij zich niet aangetrokken tot braaksel. ‘Waar staat je pick-up, Beau?’ vroeg ik zo geërgerd mogelijk. Als antwoord kreeg ik die stomme sexy grijns waarmee hij iedere vrouw in de stad aan zijn voeten kreeg. Ik wilde graag geloven dat ik er na al die jaren immuun voor was geworden, maar dat was niet het geval. Het was onmogelijk weerstand te bieden tegen de stoutste jongen van de stad.

‘Kom me nou niet vertellen dat Ashton Grey, de perfectie zelfe, mij hier komt helpen,’ zei hij met een teatraal, lijzig accent, waarna hij zich over mijn open raampje boog om me aan te kijken.

‘Sawyer is de stad uit, dus heb ik de eer. Hij zou jou niet dronken naar huis willen laten rijden, en ik ook niet.’

Hij grinnikte en er ging een rilling langs mijn ruggengraat. Jezus, hij lachte zelfs sexy.

‘Dank je, schoonheid, maar ik kan het wel alleen af. Zodra Nic ophoudt met spugen, leg ik haar in mijn pick-up. Die zes kilometer naar haar huis kan ik wel rijden. Ga jij je ding maar doen. Heb je geen bijbelklasje of zoiets waar je naartoe moet?’

Het had geen zin met hem in discussie te gaan. Hij zou alleen maar meer snedige opmerkingen plaatsen tot hij me zo kwaad had dat ik niet eens meer kon praten. Ik trapte het gaspedaal in en reed naar het parkeerterrein. Alsof het mogelijk was gewoon weg te rijden en hem dronken achter het stuur te laten. Hij kon me woest maken door alleen maar te knippen met zijn ogen en ik deed juist zo mijn best aardig te doen tegen iedereen. Ik zocht op het parkeerterrein naar zijn oude zwarte Chevy pick-up. Toen ik die gevonden had, liep ik met uitgestoken hand op hem af.

‘Ofwel je geeft me je autosleutels, ofwel ik kom ze zelf pakken. Wat wordt het, Beau? Moet ik je broekzakken doorzoeken?’

Er verscheen een flauw glimlachje op zijn gezicht. ‘Eerlijk gezegd denk ik dat jij het wel prettig zou vinden in mijn broekzakken te graaien, Ash. Dus, wat vind je van optie nummer twee?’

Ik voelde vanuit mijn nek een blos opstijgen die even later mijn wangen kleurde. Ik had geen spiegel nodig om te zien dat ik bloosde als een gek. Beau maakte normaal gesproken nooit suggestieve opmerkingen en flirtte nooit met me. Ik was juist de enige, enigszins aantrekkelijke, vrouwspersoon op school die hij volledig negeerde.

‘Waag het niet hem aan te raken, stom takkewijf. Zijn sleutels zitten in het contact.’ Nicole, Beaus knipperlichtvriendin, tilde haar hoofd op, wierp haar donkerbruine haar over een schouder en keek me woest aan. Haar blauwe ogen, die bloeddoorlopen waren, keken mij pijnlijk aan, alsof ze me uitdaagde haar bezit aan te raken. Ik reageerde niet op haar en keek evenmin naar Beau. Ik zette koers naar zijn truck, en probeerde mezelf eraan te herinneren dat ik het voor Sawyer deed.

‘Kom op dan, allebei instappen,’ blafte ik ze toe en ging op de bestuurdersplaats zitten. Het lukte me amper niet te denken aan het feit dat ik voor het eerst in Beaus truck zat. Nadat ik talloze

nachten op mijn dak had liggen praten met hem, over de dag waarop we ons rijbewijs zouden krijgen en alle plekken die we dan zouden bezoeken, zat ik nu pas, op mijn zeventiende, in zijn pick-up. Beau tilde Nicole op en wierp haar achterin.

‘Blijven liggen, behalve als je weer moet spugen. Dan moet je zorgen dat je over de rand kotst,’ snauwde hij terwijl hij mijn portier opentrok.

‘Spring d'r maar uit, prinses. Ze is bijna onder zeil; het kan haar niets schelen als ik rij.’

Ik pakte het stuur nog steviger vast.

‘Ik ga jou niet laten rijden. Je kunt niet eens normaal praten. Je hoeft niet te rijden.’

Hij deed zijn mond open om er iets tegen in te brengen en mompelde iets wat klonk als een vloek. Toen smet hij de deur weer dicht en liep voorlangs naar de bijrijderskant. Hij zei niets en ik keek zijn kant niet op. Zonder Sawyer in de buurt werd ik nerveus van Beau.

‘Ik ben vanavond te moe om met vrouwen in discussie te gaan. Dat is de enige reden waarom ik jou laat rijden,’ gromde hij, dit keer zonder dubbele tong. Het verbaasde me niet dat hij nu normaal kon praten. Die jongen was al dronken geweest voordat de meeste jongens van onze leeftijd hun eerste biertje dronken. Als een jongen zo'n uiterlijk had als Beau, zagen de oudere meisjes dat. Hij kreeg al jaren eerder dan wij allerlei uitnodigingen voor feestjes.

Ik haalde zo nonchalant mogelijk mijn schouders op. ‘Je zou niet met me in discussie hoeven gaan als je niet zo veel dronk.’

Hij lachte hard. ‘Jij bent echt de perfecte domineesdochter, hè Ash? Heel lang geleden was je een stuk leuker. Voordat je begon te slijmen met Sawyer hadden we het erg leuk samen.’ Hij wachtte op een reactie. De wetenschap dat hij me aan zat te kijken, maakte het erg moeilijk mijn aandacht op de weg te hou-

den. ‘Jij was mijn maatje, Ash. Sawyer was de braverik. Maar wij tweeën, wij waren de boefjes. Waar is het misgegaan?’

Wat moest ik daarop antwoorden? Niemand kent het meisje meer dat vroeger kauwgom jatte uit het benzinstation, of de krantenjongen ontvoerde en vastbond zodat ze met haar maatje al zijn kranten kon afpakken en blauw verven voordat ze deze op de stoep van alle huizen legden. Niemand kende het meisje dat om twee uur ’s nachts uit huis sloop om slingers van wc-papier in de bomen te hangen en waterballonnen naar auto’s te gooien. Niemand geloofde dat ik die dingen had gedaan... behalve Beau.

‘Ik ben volwassen geworden,’ antwoordde ik na een poos.

‘Je bent compleet veranderd, Ash.’

‘We waren jong, Beau. Tuurlijk, jij en ik haalden kattenkwaad uit en Sawyer zorgde ervoor dat we niet in de problemen raakten, maar we waren kinderen. Ik ben veranderd.’

Het duurde even voor hij reageerde. Hij verschoof in zijn stoel en ik wist dat zijn blik niet langer op mij gericht was. Dit gesprek hadden we niet eerder gevoerd. Maar ook al voelde het ongemakkelijk, het had wel eerder moeten gebeuren. Sawyer stond altijd tussen Beau en mij in, ook als we het goed moesten maken, tot we het niet meer goedmaakten, en ik wist nu niet meer waarom. De ene dag was hij Beau, mijn beste vriend. De volgende dag was hij ineens de neef van mijn vriendje.

‘Ik mis dat meisje, weet je. Het was zo leuk met haar. Zij wist wat lol maken was. Deze perfecte domineesdochter die voor haar in de plaats is gekomen is stomvervelend.’

Zijn woorden raakten me diep. Misschien omdat hij ze zei, of misschien omdat ik begreep wat hij bedoelde. Het was niet zo dat ik nooit meer terugdacht aan dat meisje. Ik haatte het dat hij me haar zo liet missen. Ik had zo hard gewerkt haar weg te duwen. Dat er iemand was die haar juist terug wilde, maakte het voor mij nog veel moeilijker haar onder controle te houden.

‘Ik ben liever een domineesdochter dan een dronken hoer die over zichzelf heen kotst,’ snauwde ik voordat ik mezelf kon tegenhouden. Ik schrok van een zacht gegriinnik en ik keek opzij waar Beau zo omlaag geschoven in zijn stoel zat dat zijn hoofd op de leren bekleding van de deur rustte, in plaats van tegen het harde raam.

‘Dus jij bent niet zo perfect als je lijkt. Sawyer zou nooit zulke woorden gebruiken. Weet hij dat jij het woord hoer gebruikt?’

Nu greep ik het stuur zo stevig vast dat mijn knokkels er wit van werden. Hij probeerde me kwaad te maken en het lukte hem uitstekend. Ik had geen antwoord op zijn vraag. De waarheid was dat Sawyer in shock zou zijn als hij hoorde dat ik iemand een hoer had genoemd. Vooral als het de vriendin van zijn neef was.

‘Rustig maar, Ash, ik zal het niet vertellen. Ik bewaar al jaren jouw geheimen. Maar het is fijn te weten dat mijn Ash nog ergens onder dat perfecte uiterlijk schuilgaat.’

Ik weigerde zijn kant op te kijken. Dit gesprek ging een kant op die ik niet prettig vond.

‘Niemand is perfect. Ik doe niet alsof,’ zei ik, maar het was een leugen en dat wisten we allebei. Sawyer wás perfect en ik moest er hard aan werken. De hele stad wist dat ik tekortschoot en niet aan zijn reputatie kon tippen.

Beau lachte kort maar hard. ‘Ja, Ash, je doet net alsof.’

Ik reed de oprit van Nicoles huis op. Beau bewoog zich niet.

‘Ze is onder zeil. Je moet haar helpen,’ fluisterde ik, bang dat hij zou horen dat hij me had geraakt.

‘Je wilt dat ik een kotsende hoer help?’ vroeg hij geamuseerd.

Ik zuchtte en keek zijn kant op. Hij deed me denken aan een gevallen engel, met het maanlicht op zijn zongebleeke blonde haren. Zijn oogleden hingen nog lager dan anders en zijn volle wimpers bedekten bijna volledig zijn lichtbruine ogen.

‘Ze is jouw vriendin. Help haar.’ Het lukte me verontwaar-

digd te klinken. Als ik zo dicht bij Beau zat dat ik hem goed kon bekijken, was het moeilijk hem afschuwelijk te vinden. Ik kon nog steeds het jongetje zien dat vroeger mijn hele wereld was. Ons verleden zou altijd tussen ons in staan en weerhield ons ervan weer echt close te zijn.

‘Dank voor je advies,’ zei hij en reikte naar de deurgreep, zonder het oogcontact met mij te verliezen. Ik liet mijn blik zakken en keek naar mijn handen, die in elkaar gevouwen in mijn schoot lagen. Achterin bewoog Nicole wat, waardoor de pick-up zacht schudde en ons eraan herinnerde dat zij nog achterin lag. Na een nog langere stilte deed hij eindelijk de deur open.

Beau droeg Nicoles slappe lichaam naar de deur en klopte aan. De deur ging open en hij liep naar binnen. Ik vroeg me af wie de deur had opengedaan. Nicoles moeder? Vond zij het niet erg dat haar dochter zich in een coma gezopen had? Liet ze Beau nu haar dochter naar haar kamer dragen? Zou Beau bij haar blijven? Om bij haar in bed te kruipen en daar in slaap te vallen? Maar Beau verscheen alweer in de deuropening voordat mijn verbeelding helemaal met mij op de loop ging.

Zodra hij weer in de auto zat, trok ik op en reed naar het trailerpark waar hij woonde.

‘Zeg, vertel eens, Ash, rijd jij nu de dronkenlap en zijn hoerige vriendin naar huis omdat je het eeuwige brave meisje wil uithangen? Want ik weet heus wel dat je mij niet mag, dus ik ben benieuwd waarom je je zo uitslooft.’

‘Beau, je bent een vriend. Natuurlijk mag ik je wel. We zijn al vrienden sinds ons vijfde. Oké, we trekken niet meer samen op om de buurt onveilig te maken, maar ik geef nog wel om je.’

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds wanneer wat?’

‘Sinds wanneer geef jij om mij?’

‘Wat een stomme vraag, Beau. Je weet dat ik altijd om je heb

gegeven,' antwoordde ik. Hoewel ik wist dat hij zo'n vaag antwoord niet over zijn kant zou laten gaan. De waarheid was dat ik hem bijna nooit meer sprak. Meestal hing Nicole aan een of meer van zijn lichaamsdelen. En als hij iets tegen mij zei, dan was het vaak een flauwe opmerking.

'Je doet net of ik niet besta,' antwoordde hij.

'Dat is niet waar.'

Hij grinnikte. 'We zaten vorig jaar het hele jaar samen in de klas bij geschiedenis en je hebt amper mijn kant op gekeken. Bij de lunch kijk je nooit mijn kant op en we zitten aan dezelfde tafel. We gaan elk weekend allebei feesten op het veld en als je jezelf ooit verlaagt mijn kant op te kijken, dan kijk je naar me of je iets verschrikkelijks ziet. Ik ben dus nogal in shock dat je mij als je vriend beschouwt.'

De grote eikenbomen langs de weg gaven de entree aan van het trailerpark waar Beau al zijn hele leven woonde. De aanblik van de trotse schoonheid van de landelijke zuidelijke Verenigde Staten wanneer je het pad opreed was bedrieglijk. Zodra je langs die grote bomen was gereden, veranderde het landschap drastisch. Er stonden stokoude grote trailers, met auto's op blokken ernaast en over het hele terrein lag kapot speelgoed verspreid. Er waren verschillende ramen die waren afgedekt met houten platen of plastic. Ik keek er niet van op. Zelfs niet van de man die in zijn ondergoed op zijn trapje zat met een sigaret bungelend tussen zijn lippen. Ik kende het park goed. Het maakte deel uit van mijn eigen jeugd. Ik zette de auto stil voor de trailer van Beau. Het was makkelijker om de alcohol de schuld te geven van zijn woorden, maar ik wist dat het anders zat. We waren in geen vier jaar alleen met zijn tweeën geweest. Vanaf het moment dat ik Sawyers vriendin werd, was onze verstandhouding veranderd.

Ik haalde diep adem en keek naar Beau. 'Ik praat nooit in de

klas, behalve met de leraar. Jij praat nooit tegen mij met de lunch, dus heb ik geen reden om naar je te kijken. Als ik jouw aandacht trek, betekent dat alleen maar dat je me voor gek zet. En op het veld van de Masons kijk ik niet naar jou alsof je iets verschrikkelijks bent. Ik kijk naar Nicole alsof ze iets verschrikkelijks is. Je had wel iets beters kunnen krijgen dan haar.' Ik beet op mijn tong voordat ik te ver ging.

Hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij mij bestudeerde. 'Jij bent niet zo dol op Nicole, hè? Maar je hoeft je geen zorgen te maken dat ze een oogje op Sawyer heeft. Hij weet wat hij heeft en hij zal niet in de fout gaan. Nicole kan niet tegen jou op.'

Had Nicole een oogje op Sawyer? Normaal gesproken liep ze alleen maar te tongen met Beau. Het was mij nooit opgevallen dat ze een oogje op Sawyer had. Ik wist dat ze in de brugklas even verkering hadden gehad, maar dat was maar een paar weken en het was de brugklas. Dat telde eigenlijk niet. Bovendien was ze nu met Beau. Waarom zou ze dan in iemand anders geïnteresseerd zijn?

'Ik wist niet dat ze Sawyer leuk vond,' antwoordde ik, hoewel ik nog niet wist of ik hem moest geloven. Sawyer was haar type niet.

'Je klinkt verbaasd,' antwoordde Beau.

'Nou ja, ben ik ook. Ik bedoel, ze heeft jou toch. Wat moet ze dan met Sawyer?'

Er verscheen een genoegzaam glimlachje om zijn lippen dat zijn bruine ogen deed oplichten. Ik realiseerde me dat ik onbedoeld iets had gezegd dat hij verkeerd kon opvatten, wat hij nu duidelijk deed.

Hij reikte naar de deur, maar hield even stil en keek me nog een keer aan.

'Ik wist niet dat je het vervelend vindt als ik je plaag, Ash. Ik zal ermee ophouden.'

Dat was niet wat ik had verwacht. Ik kon geen gepast antwoord bedenken, dus bleef ik hem aankijken.

‘Ik wissel onze auto’s wel om voordat jouw ouders morgenochtend mijn pick-up voor de deur zien staan.’ Hij stapte uit en ik zag hoe hij naar de deur van zijn trailer liep met een van de meest sexy loopjes die je kunt bedenken.

Het was hard nodig geweest dat Beau en ik zo met elkaar spraken, ook al bracht hij mijn fantasie behoorlijk op hol. Dat ik stiekem een oogje had op de stoutste jongen van de stad moest wel geheim blijven.

De volgende ochtend vond ik mijn auto op de oprit, zoals beloofd, met een briefje onder de ruitenwissers. Ik trok het eronder vandaan en las het met een klein glimlachje op mijn gezicht.

‘Dank je voor gisteravond. Ik had je gemist.’ Hij had ondertekend met ‘B’.